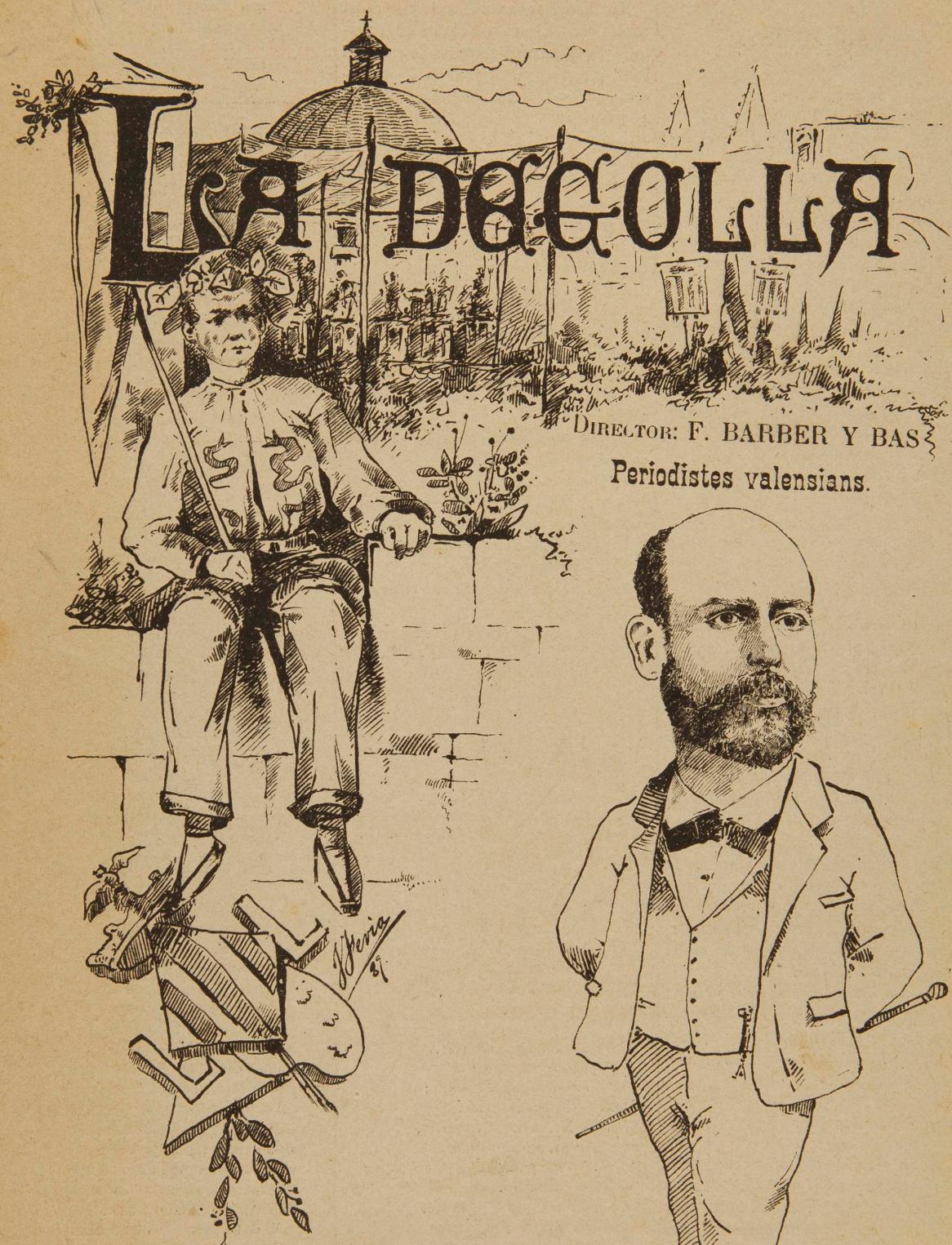

AÑ I.

VALENSIA 19 DE CHINER DE 1890

NUM. 4

H34-10-040-1(08)

10
SÉNTIMS

F. Peris Mencheta.

©Biblioteca Valenciana Nicolau Primitiu (Generalitat Valenciana)

PARLAORIES

No guañém pera sustos.
Primer el *dengue* y despues la malaltia del reyet.

Y cuant estos dos coses s' encontraben ya en bon terreno y se disponiem á cantar el *Te Deum*, mos ix l' inglés volent regalarli no sé qué á Portugal, y hasta la fecha no es parla més que de bombardeos y canonaes, de inglesos y portuguesos.

En asó están ficaes moltes nasions; España no sabem encara lo que fará, pero yo m' adelante á declarar qu' els *inglesos* contien en molt repoquetes simpaties en el mon.

Yo no en puc vore ú.
Es dir, vórelo sí qu' el vech molt asovint, pero no l' puc tragair.

L' ódie cordialíssimament.
Per aixó crec yo que debem fusionarse en Portugal y arrematar en tot *inglés vi-viente*.

Per de pronte yo ya he pres eixa determinasió.

Y no m' entorne arrere.
Anaba á ocuparme del siñor Salas Quiroga y dels propósits de les noves comisiones municipals, pero m' arrepentix.

Lo de Portugal está sobre el tapet y primer es Portugal que tot lo de casa.

No tardarém ya molt á vore en los periódics gasetilles com esta:

«Continuando nuestra crónica portuguesa, podemos adelantar á nuestros lectores que los conocidos camareros de café D. Fulano y D. Mengano han tenido la feliz idea de montar un establecimiento titulado *Café de Portugal*. Creemos que el nuevo café, etc.

»A última hora se nos asegura que dos aplaudidos autores de esta capital están terminando una revista on 20 cuadros, con el título de *Viva Portugal!*

»Tambien sabemos que se estrenarán en breve otras producciones de esta clase, denominadas *Portugal en calzoncillos*, *Fuera ingleses!* é *Inglaterra y Portugal ó el orgullo nacional.*»

Hiá qu' estar als colps.
Y en aixó no mos guaña ningú.

Com no podia deixar de ser, apenes s' han apersibit alguns de que LA DEGOLLA vá fent suscisions y adquirint popularitat, cosa que de veres agrahim sinse meréixer, han consebit el pensament de publicar un periódic anàlogo al nostre, que, segons notisies, eixirá pronte, baix el títul de *El Carchot de la Degolla*.

Masa llarc mos pareix el títul, y sobre tot sembla que té alguna semechanza en el nostre; y com tal vegá se tracte de posarli al futur colega nom d' alguna cosa ó personache de la cabalgata ó prosesó del Córpus, proposém als fundadors qu' el titulen «El Sirialots», «Les Banderoles», «La Senéra», «L' Anchel Bobo», «La Danseta» ó alguna cosa per l' estil.

Si se desidixen per el primer, les gasetilles podrán titularse *Chorrítaes* ó *Gotes de sera*; la crónica *Siri Pascual*, y per este orde les demés seccions del semanari.

Asó si no opten per arrimarli nom de actualitat y li posen *El Dengue*, *El Trancaso* ó *Valensia Portuguesa*.

Que tot podia ser.

Anaba á fer punt y encara me falta lo millor.

Suponc que n' olvidarán vostés qu' estém en época de porrats.

Y hiá que ferli algo á la novia.

Pera el moacor, el dia més aproposit es el de Sent Visen, qu' es festa.

Y *regocijo* de femelles en esperances de porrat, armeles y orejones.

En lo que hiá que anar en cuidao es en les castañas.

¡Perque ne solen eixir algunes!..

MICALET DE LA SEU.

LA DEGOLLA

Solfa del Takalet:
armónica imitativa á Pepeta la Sor-
da (a) la Musa del Chíquer (1).

Asi tens la solfa
del meu redoblante:

teu plante,

teu planle,

teu re-contra-plante.

Ni bombo y platillos,

ni orquesta de rango,

ni jota,

ni tango,

rondeña y fandango,

dirán en la grasia

qu' el meu redoblante:

Teu plante, etc.

No et burles, Pepeta,

d' un músic novato,

y aguardat

un rato,

qu' asó es bó y barato,

pues diuhen les notes

del meu redoblante:

Teu plante, etc.

Cupido, pa riures,

me fa cosquerelles,
y els colses,
les sellas,
tobillos y orellas
responen al eco
del meu redoblante:

Teu plante, etc.

Al vore eixa cara
tan dolsa y bonica,
que proba
y esplica
si es *poll* lo qu' em pica,
no fas un redoble,
y al canto li cante:

Teu plante, etc.

Ya vé la Degolla
y el *Corpus* asoma,
les Roques,
la Moma,
dansetes y broma,
li fan dir á un home,
per més que s' aguanten:

Teu plante, etc.

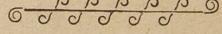
D' Herodes l' eixérsit
ya está en la carrera;
dú els traches
de fiera,
carchots y bandera,
y als crits de Palermo
contesta Cascante (1):

Teu plante, etc.

Guardieu, pues, el bulto,
que plohuén sopapos,
y als ternes
y als guapos
els cluixen á lapsos.
Adios, rosa fina,
salut... y adelante...

Teu plante, etc.

CHUSEP PALLARÉS.

LA XIXONENCA

Els ulls son negres, fresca sa boca
com la rosada que cau del sel;
pareix qu' ensuera tot lo que toca,
y es dolsa, dolsa, més que la soca
melada y rica del cañamel.

Alta y garrida, sa negra trena
sols de mirarla lleva un pesar
si cau illustrosa per l' ampla esquena,
y sembla fada, deesa ó sirena
qu' al trench del alba surt de la mar.

No vé del aigua, vé de les hortes,
ahon creix la viña y l' armeler:
vé de les terres ahon naixen fortes
aqueles rases, enchamay mortes,
del invensible Chaume primer.

Vé de les terres ahon les fadrines
tenen els labios de dols euchiis;
les galtes plenes de roses fines,

(1) Palermo y Cascante, dos chodios molt grans.

d' aquelles roses alicantines
que son la envecha del paraís.

Pera curarme la melenchía
que com la corca me vá migrant,
jen quina loca, loca alegría,
la vech estendre sa mercansía,
may tan menchiva com son semblant!

¡Cóm me conviden ses mans nevaes
á que li compre dolços, confits,
torrons y armeles apíñonaes;
chamay tan dolços com ses miraes,
que á vells y chóvens causen enfits!

Enfits que duren tota la vida
y que no 'ls cura ningun dotor;
sols els curara tot de seguida
la xixonanca blanca y garrida
qu' en nits de fira mos roba el cor.

VÍCTOR IRANZO SIMON.

¡A divertirse á un poblet!

No hagué més remey! Me prengueren la paraula, y dit y fet, vullgues ó no vullgues mampregué el camí de Benixalop. Pero yo sí que volia; ¡no había de voler! si anaba en companya d' una chove bonica, fresca y airosa, á la que yo li fea l' aleta més encarabasinat que un burro en lo més d' Abril, encara que siga mala comparansa!

Era la vesprá de Sen' Roc, á Deu no siga retret, y en aquell dia d' Agost, el sol achicharraba qu' era un primor, y les chicharras asolaben á chillits el meu cap, qu' entre tal clamoreo y les sacsaes del carro que mos duya, me pareixia que se m' había unflat més qu' els dels nanos de la prosesó del Cörpus.

Arribarem, per fi, á la casa del meu sogre *in partibus in fidelium*, y escomensá el meu martirologi, que aniré puntualisant bé, pera escarment de tots aquells que se fasen ilusions cuant pensen anaren á divertirse á un poblet.

La casa, millor dit, la casota de la dama dels meus pensaments, está front per front á la iglesia de Benixalop, que per sert ocupa una bona part de la plasa Máchor de dit poble.

Vingué l' hora de dinar; ¡beneida hora! y en honor de la veritat puc dir que me tractaren á *cuerpo de rey*. Despues de donar grasiés á Deu me brindaren á pendre la siesta, y yo, trencant en una costum en mí molt arraellá, refusi l' oferiment per reparo y perque... francament, ¡quin home es capás de fer la Mare de Deu d' Agost el primer dia que dina en casa de la novia!

Cuant anarem á dormir eren les dotse y micha ó la una. Sentats á la porta del

carrer prenint la fresca, menchant meló d' Alcher, ohuint les primisies de la música del poble, que aquell dia se inauguraba y se desbravaba tot á un temps, y yo per ma part dientli á la mehua chicota les paüales més ensueraes que trobaba en lo meu repertori de mentires amoroses, se feu tant tart.

En una són que no me vea, me chití en un llit més dur que cor d' avaro; tan dur, que hasta pareixia que tenia punches. Me proposí dormir á pesar de tot, ¡pero que siquieres! Un malait gos qu' había comprat el sifón amo de casa encara no fea huit dies y que per primera volta se quedava en el corral de la casa, escomensá á lladrar desesperadament; pareixia qu' el teñia agarrat á les orelles. De cuant en cuant el animalet paraba, pero escomensaba un chemec qu' era pichor qu' els lladrits y m' espantaba la són; ¡de quina gana li habera donat botifarria, á pesar de ser vespra del gloriós Sen' Roc y son gos!

Cuant ya estava mich familiarisat en aquella armonia perruna, me sent tocar la trompeta en tots los tons per les oreilles. ¡Refoclo! ¡eren mosquits de caballeria! Miren vostés cuánt me galtecharia y cóm me posaria la cara, que á l' endemà cuant estaba en Valensia me dien alguns amics:—¡Ché, José María, estás més gros! t' ha probat molt anar fora.

No había fet més que tancar els ulls rendit per la són, cuant oix una algarabía en la plasa, una mescolansa de bombo y platillos, de cants y de resos; m' incorpore un poc del catre en qu' estaba chitat y li pregunte á un amic que dormia en mich de la sala:—«Paco, ¡quin ruido es eixe!» y me contestá l' home en molt mal humor:—«El rosari de l' Aurora; ché, deixam dormir.» Esta contestació m' admirá molt; ¡prop de mí habia qui dormia, qui podia dormir! A tot asó el gos no paraba y yo no sabia l' hora qu' era.—«¡Ave María Purísima, las tres, serenoooo!» bramá el vichilant nocturno. ¡Qué ganas tenia yo de que apuntara el dia!... ¡Home, que vinguen á incomodar á esta hora á una persona de bé que vol dormir! ¡En aquell entones, y solament en aquella ocasió, comprenia que habera qui apedregue als del rosari de l' Aurora!

Me quedí un rato tan cansat, que ya estaba si m' adormia ó no m' adormia, cuant el dilindondon de les campanes al vol me feren la santísima. ¡Quin modo de tocar més escandalós! pareixia qu' el sél s' en vinguera abaxa. A poc temps les mateixes campanes donaren el primer toc de misa. Vá, diguí yo, hasta el segon toc pot ser que dorga, y torní á pegar voltes y revoltos damunt del matalap (posemili bon nom), en busca de una felicitat que s' empeñaben en robarme. Pero com el que fuch de Deu corre de baes, ó com dihuén els moros, *estaba escrito*, torná á

avivarne unes veus, que á cor dien:— «Santa María, mata los pecadores. Amen Jesús.» Un atre rosari, diguí, pero asó durará poc temps; entraran per un cap de la plasa y se n' eixirán per l' atre.

M' ixqué figa, pues me mami tot lo rossari; com que la porta del balcó estava oberta y la de la iglesia, qu' estaba á pocs passos, també.

Pera acabar: tocaren el segon toc y haberan tocat també el tercer estant yo encara en lo llit, si no fora perque me feu botar d' aquell malait catre el pum, pum, tracatracapum! de la dispará dels mascllets, en qu' els benixalopanos obsequiaben al seu patró.

Apenes tocaren les set del matí, y casi sense pendre chocolate de tan apresa que m' el beguí, escomensá á despedirme d' aquella familia. *Mi adorado tormento* casi casi me fá quedar hasta la esprá pera vore la prosesó, pero al dirme son pare:—«No s' en vacha y se quedará asi esta nit també», m' entrá un tremolor en les cames y prenguí el montante sense diradios.

Pasats no foren molts dies cuant se trobarem en Valensia aquella familia y yo y despues dels cumplidos cursis d' ordennantsa, me digué la *mamá suegra* mich plorosa:—«D. Chusep, ¡no sap vosté la desgrasia que nos pasa! Al nostre gos ¡pobre Leal! l' ha pillat la perrera». M' ho degueren coneixer en la cara. ¡Si m' ix el loto no m' alegre més! Una misa en orgue no m' habera donat més goch. ¡Com á que fon la única satisfacció que tingui de aquella escapatoria á divertirme á un poblet!

CHUSEP MARÍA PUIG Y TORRALVA.

SUSOÍT

Conten qu' en sert vehinat tres locos se reuniren,
y ú per l' atre, discurriren
formar una Trinitat.

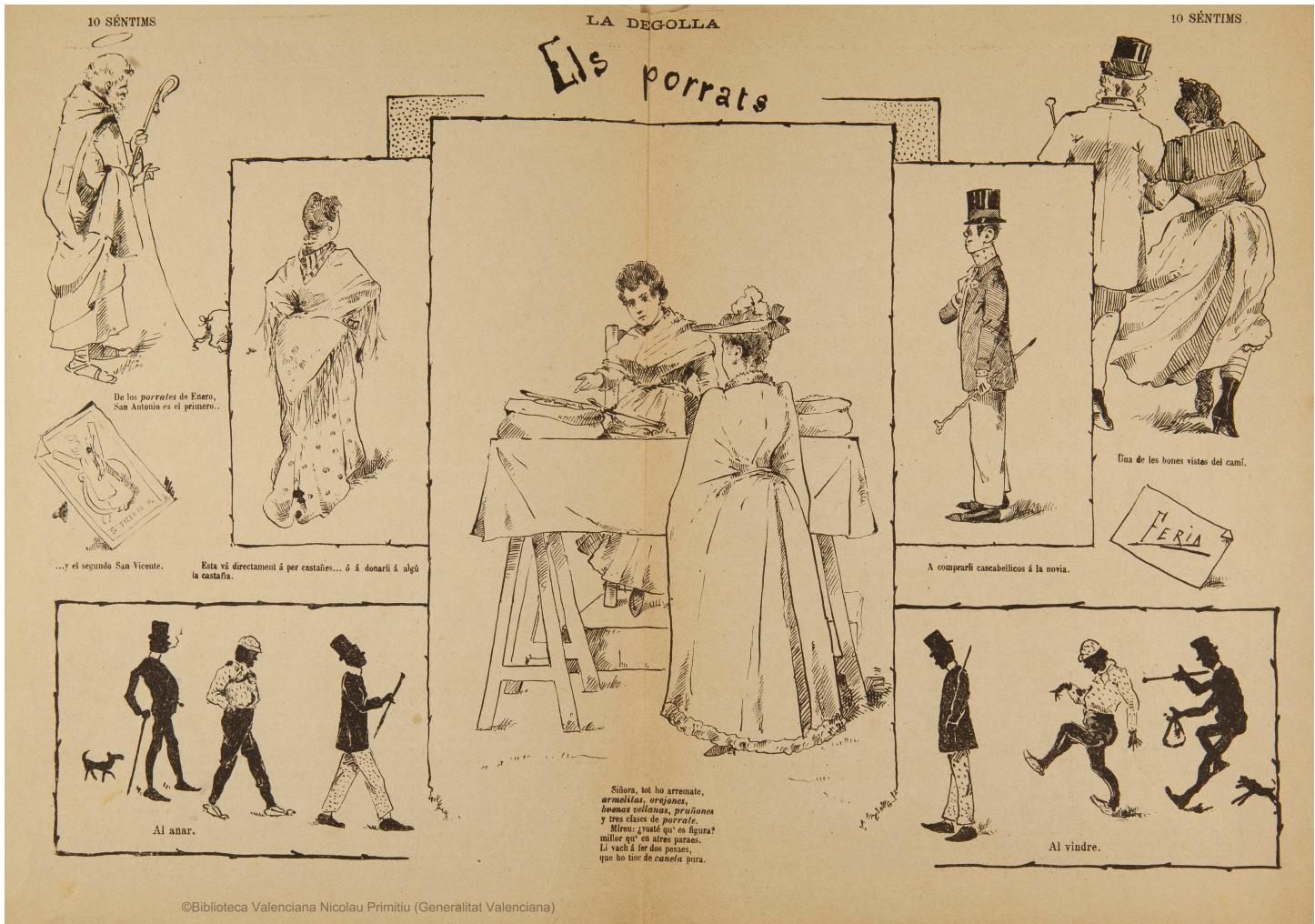
U d' élls, posantse un turbant,
diu, contemplantse al espill:
—Yo seré el Pare, tú el Fill
y est' atre l' Espirit-Sant.

Cada càrrec repartit,
cap á un terrat s' empucharen
y al punt en planta posaren
el proyepte consebit.

Ya allí, y arribat el cas,
digué el Pare en veu molt grave:
—Es menester que hui acabe
el poder de Satanás.

Els homens se fan la guerra
uns als atres á destall,
y mes qu' em coste treball,
posaré pau en la terra.

Pues coneixent lo que son

y estant la cosa en perill,
es presis qu' abaixe el Fill
pera redimir al mon.—

Y en cuant acabá de fer
el Pare esta reflexió,
el Fill s' esclafá el meló
escabusants al carrer.

Y sense pedre un instant
el autor d' alló, digué:
—Es nesesari també
qu' abaixe l' Espírit-Sant.—

No se feu chens de pregar
el colom, pues alsá el vol,
y destrosants el perol
chunt al Fill aná á parar.

Ya el seu proyecte lograt,
s' asomá, agarrantse bé,
y loco y tot comprenqué
que s' habien reventat.

Y entornantsen molt espay,
digué:—El mon vacha al infern,
pues lo qu' es el Pare Etern
no abaixa á la terra may.

J. APARISI.

EL MOCAOR

¡Al porrat! ¡No ho mane Deu!
Tú no estás bona, Huiseta,
del cap á lo que se veu;
pensa lo que dius, chiqueta,
pénsoa, no sigues arreu.

¡Qué qué dirán les amigues?
¡Que qué pensarán de mí?
Mes val que de tot te rigues.
No fas cás d' eixes intrigues;
calla, no sigues així.

Está el porrat condenat.
Aixó ho inventá el dimoni
y en nom de sants ho han tapat.
Sent Valero, Sent Antoni...
¡Es perillós el porrat!

¡Escuses! ¡Asó está ból!
¡Yo roñós? ¡Vaya, tú guaños!
No insultes, porque sino
vach y ants d' un cuart t' ómplic yo
el devantal de castañas.

¡Sabré yo lo qu' et convé?
Al porrat no deus anar.
¡Cuántes chiques que yo sé,
después d' allí riures bés,
han tingut prou que plorar!

Una d' elles, molt bonica,
volgué anar en lo noviet
al porrat; ¡pobra Tonica!
Desde entones qu' eixa chica,
ants tan guapa, goch no ha fet.

Molt alegre s' en vá anar,
mes ¡ay! torná fent ploricos,
pues mal li varen sentar
dos ó tres cascabellicos
qu' én ánsia es volgué menchar.

Tot son coses indichestes

lo qu' en los porrats se veu;
per aixó á anar no t' aprestes,
Huiseta, perqu' eixes festes
no están bencides per Deu.

No es dir que totes les chiques
tinguen eixos entropesos;
pero, sense que t' ho expliques,
les que son, com tú, boniques,
s' esposen á fer exsesos.

• • • • •
—¿Que vols mocaor? ¡Siñor,
asó no pasa á ningú!
Tú t' empeñes... pues millor.
Toca; et faré el mocaor...
y tot lo que vullgues tú.

F. BARBER Y BAS.

CONFERENСIA TELEFÓNICA

(Aprete el botó.)
(Sona el timbre.)—¡Sentral!
—¿Qué quiere V.? (contesta una veu d' anchelet.)

—¿Qué sap de coses?
—Haga V. favor de hablar en castellano, porque no entiendo esa lengua.
—Ni yo la sehuia. Digali á la fadrineta qu' es pose al aparato y ella li fará d' interpretata.

(Després d' una pausa de dos minuts me preguntén:)

—¿Qué vol?
—¿Qui eres tú?
—¡Yo! la criá de la siñoreta.
—¿Cóm te dihuen?
—Pepeta.
—¿D' ahón eres?
—De Molvedre.
—¿Cuánts aïns tens?
—Dihuit.
—Ya et coneç.
—Yo també á tú.
—¿Qui soc?
—Tofolet... ¿qué vols?

—Tens rahó. Pues vullc que me digues algo d' alta política, porque el cabesilla de LA DEGOLLA m' ho demana.

—¿El cabesilla de LA DEGOLLA?... ¡Bon pardall!...

—¿Per qué dius aixó, Pepeta?
—Perque la vespra del Córpus, allá raere de la Seu...
—Bueno, no m' importa. ¡Qué saps de Portugal?
—¿Del portal? ¡Qué ya has sabut lo de ma mare? Pues mira; qu' els consumeros li han furtat un cabás de naps, dos sebes y una sistella de figues.

—¿Y aixó per qué?
—Perque dihuen que ne tenen més que dos pesetas curtes y han de mantindre la familia. ¡Mentires!

—¿Que tú saps que tinguen més?

—Segur que sí.

—Bueno; tampoc asó m' importa. ¡De crisis no saps res?

—Yo no sé més que fer tortilles y...

—Ya ho sé. ¡No has ohuit dir rès de revolusió?

—Si; anit, cuant vingueren del teatro, el siñoret li dia á la siñoreta: ¡Está la cosa medio armada!...

—¿Y tú no tens novio ara?

—He reñit en ell. L' atra nit, cuant els siñorets estaben en els volantins, s' empenyá en que soparen chunts, y als postres reñirem. Y tú, ¿cómo quedares en Mariñeta?

—¿Yo? em quedí lo mateix qu' estaba.

—¿Tú encara eres monosipal?

—No; ara soc aguasil de la Lloncheta.

—¿Per qué está tan alta la ploma?

—Perque vol l' Alcalde.

—Pues chico, si les gallines les demanen á dos duros, els ous pucharán als núbols...

—No ho cregues; els de tira van molt baratos, perque els porten de fora.

—Si no vols atra cosa, m' envach á la cuina.

—¿Per qué?

—Perque se m' en ix el chocolate.

—Ves, pues, y ya es vorém.

—Ahón?

—En LA DEGOLLA.

TOFOLET.

CANTARS

Recorts tinc de ta veueta,
del teu voler la ilusió,
y d' un pesic qu' em pegares
en lo bras la coherotor.

El dia que yo me case
promet al meu cos anar
á vore en lo Mataero
els cuernos que s' han tallat.

Si te mire, tú me mires;
si te bese, tú me beses;
pero me chires la cara
si te demane aguiletes.

J. EPILA.

Un temporal d' aigües, fort,
tinguerem dies arrere,
y es perque cantí en veu alta
tres ó cuatro peteneres.

Chica, si vas á reñirme,
no fijes la vista en mí,
perque mirante me quede
mut y tonto, sort y vixc.

M. LLEONART.

EPÍGRAMES

Com qui parla molt formal,
una filanera ahir,
achustant el seu chornal,
al seu amo li vá dir:
—Tant la taroncha s'apreta,
que al fi es queda sense suc:
vull guañarme una peseta
si vol que li ofegue el cuc.

CONSTANTÍ LLOMBART.

Puchá Rosa á una figura,
y Nelo, que baix estava,
les figues li señalaba
pera qu' ella les cullguera.
Y cuant les hagué agarrat
preguntá:—Ne queda alguna.—
Y Nelo digué:—Sols una,
pero els pardals¹ han picat.

MANUEL MILLÁS.

«Viva el progrés! Viva el dret!
Busquérem tots la rectitud!
Desfasas tot lo mal fet!»...
Y asó ho dia un cheperut.

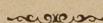
LLUIS CEBRIÀN.

Al arrancarme un quixal
el aprenent d' un barber,
m' en tragué ú d' els bons primer
y luego el qu' em fea mal.
Yo esclamí: —Recontradíos!
mereixies un cabestre.—
Y ell contestá tremolós:
—Calle, que si l' ou el mestre
li 'ls fará pagar els dos.

EDUARDO ESCALANTE.

CARCMOTAES

¡No hay quien al dengue resista!
Mos ha ocurrit un desastre,
y no publiquém revista
de ningun teatro, en vista
d' estar mal Ll. Balbastre.

Si, señor; eixa es la cosa
qu' al pronte ningú resol,
ioh influenza misteriosa!
Está vist, l' home proposa
y el dengue fá lo que vol.

De bona ó de mala gana
se fá en lo llit la tirana:
ya saben, pues, lo que hiá;
en la próxima semana
ell els indemnisará.

Desde el próximo número introduirem
una innovació qu' estic segur será del
gust de vostés.

Desapareixerán els anunsios de la
cuarta plana y la destinaré per complet
á la publicació de grabats y poesies y
cuentos ilustrats en presiosos dibujos.

En dir qu' esta millora no l' ha posat
encara en planta ningun periódic de la
nostra índole, está dit tot.

Me pareix que sabem corresponde al
favor del públic y que per 10 céntimos
númerol no es poden fer més milacres.

Pero conste que no es despedim de reali-
zar atres innovasions que tenim en pro-
yecto.

La Junta municipal de Sanitat d' esta
capital ha acordat donar-nos la cartilla
pera que se lliurém del dengue, del tran-
cazo y de la influenza, que son tres perso-
nes distintes y una sola calamitat verda-
dera. Tan verdadera, com que la cosa ha
anat de veres!

Pero gràcies al cos de Sanitat, que ha
pensat, discutit y proposat la cartilla de
les medides de que s'han de valdre pera
que no mos contamine la pesta, ó lo qu' es
lo mateix, pera que no mos entre la cuca,
dins de dos ó tres mesos, qu' es cuant s'
imprimirá eixe paperot, ya no haurá
perill.

Y pensar qu' encara haurá maliciós
que armat en lo curranc, que no pogué
tocar la nit dels Reys, puga dir:

Després que morí Pascual
li portaren l' orinal.

L' acreditat litògrafo D. Simeon Durá
ha tengut la galantería de nivinars el
caprichós almanaque que regala als seus
parroquians. El fondo está tirat á deu
tintes. Es un bon regal.

Ha aplegat á les nostres mans l' últim
número de *La Ilustració Ibérica*, sema-
nari que s' ha posat á gran altura y que
no costa més qu' un quinset cada nú-
mero.

Se suscriu en la llibreria del señor Vi-
llegas, Granotes, 12.

Hem resibit la visita de nostres cole-
gues *La Semana Cómica*, de Barcelona,
y *La España Cómica y Demi-Monde*, de
Madrit.

Estos periódics y alguns atres de la
mateixa índole están á la venta en el
kiosco de la plasa de la Estasió.

També mos ha visitat l' exsellent periò-
dic de Barcelona *La Unión Artística*.

SERVISI POSTAL

Tofollet.—València.—Vá en este nú-
mero.

J. M. R.—Barcelona.—No pot ser.
3 y Repic.—Carcaixent.—Y al atre
piñol!

Mariquita.—València.—Molt asquero-
sa. Envíala á *La Traca*, que allí no des-
presien res.

B. Ll.—Madrid.—El primer número se
li ha enviat per tercer vegá. Y no se es-
tracie de qu' es perga, perque en Correus
també els agrá llechirlo.

Canterella.—Alacant.—Se publicarà.

E. L. de la G.—València.—No servixen
els dibujos. Teneïen que ferse en paper y
tinta aproposit.

H. H.—València.—Preferiria que si
en lo susesiu fa alguna altra *Visita á un
colomer* m' enviara els coloms. De versos
estém hasta el cap.

Codoñeta.—Xàtiva.—Imposible. Uni-
cament *La Traca*...

Un sabater.—València.—Se publicarà.

Maravilla.—Tarragona.—Vaya si ma-
ravilla la maravillosa maravilloositat de
les seues maravilles!

M. H. G.—València.—¡No vol Milá!

Chicharra.—Ontenient.—Vinga la
firma.

E. G.—València.—Vosté aprofita molt
més pera charraire que pera fer cantars.

Chocolate.—Id. De carreró, tot de
carreró.

Bollet.—Id. Vosté faria molt bona
lliga en *Chocolate*.

Man T. K.—Id. No m' agrá. No la
manteca, no, la poesía.

K. Scabellico.—Id. Ho sent molt, pero
no me servix.

Bolao.—Alsira.—Tampoc aprofita. Ve-
cha si li 'l arrima á *La Traca*.

No son publicables, y per lo tant li fa-
rán molt bon paper á *La Traca* les com-
posicions firmas per All Y. O. Li, de
Lliria; J. Valensià, de Alcoy; Samaruc,
de Reus; Trompa, de Moixent; Si-
rialot, de Buñol, y X. Z., Nelo el Tripero,
R. R., Salvaoret el tonto, Micha-sola y
Pardal de Sent Chuan, tots de València.

Atvertensia.

L' Administració de LA DE-
GOLLA agrairá moltísim dels
suscriptors de la capital cuan-
sevol queixa contra el mal ser-
vi del periòdic, així com aten-
drá en molt de gust les recla-
mations dels abonats de fora.

Del trancaso d' estos dies
ma sogra ya s' ha escenat,
pero si ara yo l' agarre
no li val la caritat.

ANUNSIOS

BOTICA DEL ÁGUILA.

(oberta tota la nit).

DOCTOR CLIMENT
12, Plasa de San Fransés, 12
CHUNT Á LA DROGUERÍA DEL ÁGUILA

La bondat dels artículs que se venen en esta botica y lo barato dels preus chustifiquen el favor, cada dia machor, en que el públic distingui á este establecimiento.

LA DEGOLLA

Semanari festiu, literari e ilustrat.

PUBLICA ARTÍCULS, POESIES Y DIBUIXOS DELS PRINIPALS ESCRITORS Y ARTISTES
VALENSIANS

VORÁ LA LLUM TOTS ELS DUMENCHES

Preus de subscripció.

En València, 3 mesos, 1'50 ptes.
Provinsies, 6 mesos, 3 »
Número solet, 10 sèrtims.

OFISINES

Carrer de Pascual y Genis,
núm. 51, 2º, dreta.

AIGUA DE ASAHR DE E. MALBOYSSON

Producte de una bona destilació dels pétals de la flor de taroncher, constitueix un gran remey pera combatir tota classe de alteracions nervioses. El Aigua de Asahr de E. Malboysson ha mereixut un honrós informe del distinguit catedràtic de Química de esta Universitat D. Chuliá L. Chavarri.

De venta en la Farmacia del Águila, plaza de San Fransés, 12, y en la Droguería del Águila, igual plaza, cantó al carrer de les Barques, València.

Faller litogràfic de Salvador Pablo,

3, HERNAN CORTÉS, 3

Especialitat en cromos y lechos pera envasar pansa y autres frutes; cromo-litografia sobre plancha; grans tiraes de caixetes de mistos y llibrets de paper de fumar, y tots cuants treballs litogràfics se desichen.

Lit. de Pablo, Hernan-Cortés, 3